

Epilog sentimental

Ion Minulescu

Dă-mi ochii-ți plânși, să-i mai sărut o dată,
Și lasă-mă să plec!...

Tu nu-nțelegi

Că-n orchestrarea întregirii noastre

Nu-i ciripit de păsărele-albastre,

Ci-i răcnet doar de bestie turbată,

Ce-ți sângerează-obrajii și te mușcă

De câte ori încerci s-o-nchizi în cușcă

Sau de piciorul patului s-o legi?...

Dă-mi ochii-ți plânși, să-i mai sărut o dată,
Și nu-ți mai cer nimic!...

Tu n-ai ghicit

Că melodia întregirii noastre s-a sfârșit

Și toată fericirea-mprovizată

Cu care ne-avântăm tot mai departe

N-a fost decât iluzia că ne-am iubit

Ca două manechine cu suflete de vată,

Păstrate-ntr-o vitrină cu geamurile sparte?...

Dă-mi ochii-ți plânși, să-i mai sărut o dată,

C-atâta doar mi-e dat să-ți mai sărut,

În cinstea întregirii noastre din trecut,

Din care-acum n-a mai rămas nimic

Decât o falsă frescă-n mozaic,

Pe care niște gheare de bestie turbată

Însângerează două imagini omenești!...

Nu le cunoști?...

Încearcă -

Și-ai să ți le-amintești!